

Den unge pige og den gamle gris

ALPHONSE ALLAIS

Der var engang en ung pige af stor skønhed, som var forelsket i en gris.

Vildt forelsket!

Ikke en af de her små grise, der er kønne, kåde og lyserøde, de smågrise, som forsyner handlen med så udsøgte flæskeskanker.

Nej.

Men en gammel gris, der var lurvet og havde tabt alle sine børster, en gris, som selv den mest fordærvede viktualiehandler på egnen ikke ville have givet en krone for.

Et beskidt svin, altså!

Og hun elskede den... De skulle have set det!

Hun ville for intet i verden have overladt det til tjenestepigerne at tilberede dens foder.

Og det var virkelig charmerende at se hende, denne unge pige af stor skønhed, når hun blandede gode kartoffelskrøller, godt klid, godt affald, gode brødskorper.

Hun smøgede ærmerne op og rørte med sine arme (som var meget dejlige) det hele sammen med godt opvaskevand.

Når hun kom ned i gården med sit dyrefoder [sian], rejste den gamle gris sig op på sin mødding og kom trippende på sine gamle ben, mens den udstødte tilfredse grynt.

Den begravede sit hoved i portionen og proppede i sig, til det stod den ud af ørene.

Og den unge pige af stor skønhed følte sig penetreret af lykke ved at se den så tilfreds.

Og så, når den var godt mæt, vendte den tilbage til sin mødding, uden at kaste så meget som et enkelt blik på sin velgørerinde med sine små, lusede øjne.

Beskidte svin, øv!

Store, grønne fluer slog sig summende ned på dens ører i solskinnet, og nu var det deres tur til at frådse.

Den unge pige gik, ganske trist, ind i faderens hytte med sin tomme foderspand og øjnene (som var meget dejlige) fulde af tårer.

Og dagen efter var det stadig det samme.

Men så kom dagen, hvor det var grisens navnedag.

Hvad grisen hed, kan jeg ikke længere huske, men det var i hvert fald dens navnedag.

Hele ugen havde den unge pige af stor skønhed brudt sit hoved (som var meget dejligt) og spurgt sig selv, hvilken smuk og virkelig behagelig gave, hun kunne give sin gamle gris i dagens anledning.

Hun var ikke kommet på noget.

Da sagde hun slet og ret til sig selv: "Jeg giver den nogle blomster".

Og hun gik ned i haven, som hun tømte for dens smukkeste planter.

Hun lagde flere favnfulde af dem i sit forklæde, et kønt forklæde i blomfefavet silke og med små, rare lommer, og hun bar blomsterne hen til den gamle gris.

Og skete der så ikke det, at den her gamle gris blev rasende og gryntede som en døv.

Hvad ragede det den med roser, liljer og geranier!

Roserne stak.

Liljerne farvede gul om trynen.

Og geranierne gav den ondt i hovedet.

Der var også nogle klematis.

Som en værre slughals åd den alle klematisserne.

Når blot De har studeret anvendelsen af botanik i kosten en smule, vil De vide, at hvis klematisen er usund for mennesket, så er den skæbnsvanger for grisen.

Den unge pige af stor skønhed vidste det ikke.

Og det var dog en dannet ung pige. Hun havde endda sit højere eksamensbevis.

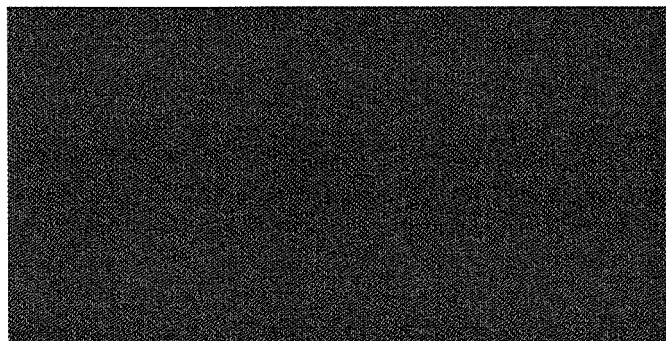
Og den klematis, hun havde givet til sin gris, tilhørte netop den forfærdelige art *clematis cochonicida*.

Den gamle gris døde af dem, efter frygtelige smerter.

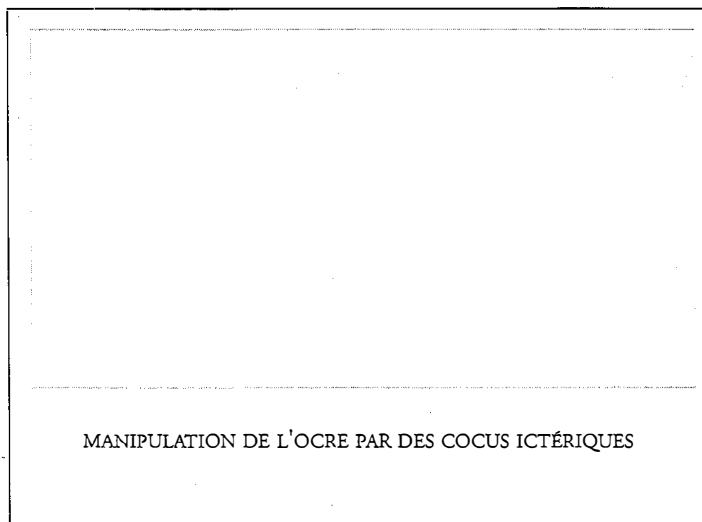
Man begravede den på en rapsmark.

Og den unge pige dolkede sig på dens grav.

På dansk ved Tine Engel Mogensen

RÉCOLTE DE LA TOMATE PAR DES CARDINEAUX APOPLECTIQUES
AU BORD DE LA MER ROUGE
(Effet d'aurore boréale)

MANIPULATION DE L'OCRE PAR DES COCUS ICTÉRIQUES